

[Jette Boutrup.]

begået af den marionetregering, som de har påtvunget det sydvietnamesiske folk.

Statsministeren (Anker Jørgensen): Regeringen har naturligvis med spænding og forventning fulgt den seneste tids afgørende bevægelser i forhandlingerne om en våbenstilstand i Vietnam og ser også frem til, at disse forhandlinger snarest muligt må føre til undertegnelse af en aftale, som bringer krigen i Vietnam til en endelig afslutning.

Vi er fra regeringens side fuldt opmærksom på, at der blandt de mange hindringer for en udvikling frem mod fred og national forsoning i Vietnam også vil kunne være en risiko for, at uansvarlige enkeltgrupper i krigens tolvte time benytter lejligheden til overgreb og til at slette uheldige spor. Jeg vil gerne her på regeringens vegne udtale håbet om, at de nye muligheder, som nu tegner sig for en fredelig udvikling og forsoning, ikke forspildes med uoverlagte handlinger såsom overgreb mod civilbefolkningen, krigsfanger, politiske fanger eller andre.

For så vidt angår det konkrete spørgsmål, som fru Jette Boutrup har stillet vedrørende frygten for massedrab af politiske fanger i Sydvietnam, vil jeg gerne understrege, at der indtil dette øjeblik ikke for regeringen foreligger konkrete oplysninger om spørgsmålet om fangernes behandling. Skulle den frygt, som fru Jette Boutrups spørgsmål er udtryk for, vise sig begrundet, er det afgjort, at vi også fra dansk side vil søge at yde vort bidrag til at afværge en sådan katastrofe. Regeringen vil fortsat følge dette spørgsmål og udnytte de muligheder, som står åbne, for gennem diplomatiske kanaler og på anden vis at skaffe sig et nøjagtigt billede af udviklingen også på dette område.

Jeg vil i øvrigt i den forbindelse tilføje, at dette spørgsmål var med i drøftelserne på det møde i samarbejdskomiteen for de nordiske socialdemokratiske partier og landsorganisationer, som fandt sted i Oslo den 28. og 29. oktober 1972, altså her i sidste weekend. Her blev særlig fremhævet betydningen af, at alle krigsfanger og politiske fanger blev frigivet. Udtalelsen, som blev vedtaget i Oslo, var også tiltrådt bl. a. af den svenske statsminister og af den finske statsminister. Vi vil derfor gennem Dansk

Røde Kors opfordre det internationale Røde Kors til nøje at følge udviklingen i hele Vietnam. Vi vil også støtte andre internationale bestræbelser med henblik herpå, og endelig vil vi også bede den danske ambassadør i Bangkok, der tillige er akkrediteret i Saigon, om snarest at tage dertil for at se på forholdene.

Jette Boutrup: Jeg vil gerne sige statsministeren tak for hans positive svar, af hvilket det fremgår, at han er velvilligt indstillet over for problemet og parat til at fremtvinge en hurtig afklaring. Det, det drejer sig om, er jo en rent medmenneskelig sag, som vi danske særlig føler en interesse for. Vi skal ikke glemme, at der sidder familier i USA og venter på, at deres unge mænd skal komme hjem, og ligeledes sidder der familier i Vietnam og venter på, at deres kære skal komme hjem til dem. Vi skal gøre, hvad vi kan, for at de ikke bliver skuffede. Faren for disse menneskers liv er overhængende i tilfælde af den fredsslutning, som vi alle håber og venter på, og det gælder derfor om at handle hurtigt, hvis vi skal gøre os nogen forhåbninger om, at vore bestræbelser skal give et lykkeligt resultat.

Frode Jakobsen: Jeg er ikke i stand til at tage stilling til, om en masseudryddelse af fanger i Sydvietnam allerede er i gang, men det er et presserende spørgsmål, for ét af de mange uklare punkter i våbenstilstandsdrøftelserne er, om frigivelse af fanger kun omfatter egentlige krigsfanger eller også civile politiske fanger. Nordvietnam hævder det sidste, Thieu erklærer, at han ikke slipper kommunister løs, og mon ikke han kalder alle dem, som er imod ham, kommunister? USA har ikke ytret sig.

Jeg tror, at den organisation, der har størst mulighed for at have et overblik, er Amnesty International. Den vurderer de civile politiske fanger i Sydvietnam til 200.000. De mennesker er de mest truede af alle i forbindelse med den våbenhvile, som vi nu håber på. Den letteste måde at ud-slette sporene af tortur er at dræbe de torturerede. Det haster. Alle regeringer, som har haft styrker i Vietnam, vil enten i dag eller i morgen modtage en henvendelse fra Amnesty International med en fuldt udarbejdet protokol, der skal sikre, at de poli-